מתני' כל המנחות מעונות "שלש מאות

שיפה וחמש מאות בעימה שיפה ובעימה

בחימין 6 ור' יוםי אומר בבצק בכל המנחות

באות עשר עשר חוץ ימלחם הפנים פנים

יוחביתי כהן גדול שהם באות שתים עשרה

דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר כולם באות

שתים עשרה חוץ מחלות תודה ונזירות שהן

באות עשר עשר: גבו' תנא השף אחת בועם

שתים שף שתים בועם שלש שבעי רבי ירמיה

אמטויי ואתויי חד או דלמא אמטויי ואתויי

תרי מאי תיקו: שיפה ובעימה בחימין רבי

יוםי אומר בבצק: איבעיא להו בבצק ולא

בחיטין או דלמא אף בבצק תא שמע ידתניא

שיפה ובעימה בחימין רבי יוסי אומר שיפה ישיפה

ובעימה בבצק: כל המנחות באות 6 כו'

שתים עשרה: לחם הפנים בהדיא כתיב

ביה חביתי כהן גדול אתיא חוקה חוקה

מלחם הפנים יו כל המנחות דבאות עשר

עשר מגלן גמר מלחמי תודה ° מה להלן

עשר אף כאן עשר ולילף מלחם הפנים מה

להלן שתים עשרה אף כאן שתים עשרה

מסתברא מלחמי תודה הוה ליה למילף שכן

למ א מיי׳ פ״ז מהל׳ איסורי מזכח הל׳ ה: מ ב מיי׳ פ״ט מהל׳ מעה״ק הל׳ יז יח ופי״ג שם הלכה

בא ג מיי' פ"ה מהל' תמידין ומוספין הל' ב: מב ד מיי' פי"ג מהל' מעה"ק הלכה ב: בג ה וז מיי' פ"ו מהל' בי וו ד מייי פ"ין מהלי איסורי מובח הלי ה: מד ח ט מייי פ"ט מהלי מעה"ק הלכה כב: מה י מיי פי"צ מהלי מיי' פי"ג מהל' מעה"ק הלכה י:

רבינו נרשום

בירו: בחיטין. כדי שישירו קליפתן: ור' יוסי אומר בבצק קאמר בעריכת בצק ולא בחטין או דלמא אף בבצק כו': אתיא חוקה חוקה מלחם הפנים. דכתיב . בתרוייהו חוקה דהוו י"ב: מה להלן בתודה עשר. בכל מיז כדאמרי׳ באידך פרקא: מין כדאמריי באידך פרקא: שכן שמן. במנחות ובלחמי שור ש בהן שמן. ויחיד מביא אותן: שנתנדב. שבאין נדבה: והן נפסלין בלינה. ואינן דוחין לא שבת ולא טומאה: לאפוקי לחם הפנים דאין בהן שמן. והן . משל צבור ואינן באין נדבה. ואינן נפסלין בלינה. דמשבת לשבת היו לנין. ודוחין שבת וטומאה: שכן הקדש. לחם הפנים ושאר ובאין בגלל זבח: ואי סבירא לן דדבר הלמד מג״ש כגון . חביתין דילפי מלחם הפנים , מחוקה חוקה דחוזר ומלמד בבנין אב במה דפלוגתא היא ב דפלוגתא היא במסכת ובחים אי חודר ומלמד אי לא: שכן הדיוט. לחמי תודה ושאר מנחות הדיוט יכול להביאן: שהתנדב ובאין נדבה: חצאין. ואינן באין לחצאין: לפיגול. ויש להן דין פיגול: ואינן דוחין לא שבת ולא טומאה: וחביתין . הן קרבן כ"ג. ואינן באין יון קיבן כ גי זא גן באן נדבה. ובאין לחצאין ואין להן פיגול. כדתנן במסי זבחים:כלי. חביתין ומנחות תודה בהדיא כתי' בהו. מפורש בפרק התודה: שלמיו. על תודת שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרת מפרש נמי בהתודה: והא ט מכל אחד עשירתה: ע במדת חלתן. שפיחת מהן או הוסיף:

שימה מקובצת

ל) בחיטין רבי: 5 באות עשר עשר. למ״ד מנחת חוטא מגבלה במים אף מנחת

רבי יוםי אומר שיפה ובעימה בבצק. פי' ולא נחיטין ונתוספ' (פ"ח) גרסינן אף בבלק ופליגא אהך ובתוספתא דיוקנית לא גרסיי מף: אתיא חוקה חוקה מלחם הפנים. מימה דגפ"ק (לעיל דף ח.) דרשינן חוקה דחביתין ובהקומץ רבה (שם דף יט.) דרשינן חוקה דלחם

ספנים: דאפרשינהו בלישייהו. לכאורה דאין שם תרומה עליהם בעיסה דבשחיטת הזבח הוא דקדשי ותנן בפ' התודה (לקמן דף עח:) שחטה עד שלא קרמו בתנור לא קדש הלחם ותימה לבסוף פ"ק לנדרים (דף יב.) אמרינן כחלת אהרן וכתרומתו מותר הא כתרומת לחמי תודה אסור והא תרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמים הות ומשני לפני זריקת דמים וכדרב שיפה. שמולון בפיסת ידו בכלי: ובעיטה. שבועט בהן טובי בר קיסנא כדאפרשינהו בלישייהו ולריך לומר דלאו תרומה ממש הוו עד אחר אפייה וא"ת דמשמע הכא דהך דרב טובי בר קיסנא בדיעבד ובפרק קמא דנדה (דף ו:) גבי שפחתו של רבן גמליאל שהיתה אופה ככרות של תרומה ומוקי לה בתרומת לחמי חודה ופריך תרומת לחמי תודה באפייה מאי בעי ומשני דאפרשינהו בלישייהו כדרב טובי בר קיסנא וכי לא עשתה מלוה מן המובחר ויש לומר דהא דקאמר ארבע חלות הוא דיעבד דלכתחילה בעי ארבעים וגם היא עשתה ארבעים אלא שקודם אפייה הפרישה אותן של תרומה ולא הפרשה גמורה אלא שביררה אותן העתידות להיות תרומה לעשותן א) נאות ויפות:

יחיד יו המתגדב שמן נפסל שלא בשבת שריבה ושלא במומאה אדרבה מלחם הפנים הוה ליה למילף שכן הקדש ולבונה מצה ועצם הגך נפישן 🗗 ואי סבירא לן דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בבנין אב נילף מחביתי כהן גדול מה להלן שתים עשרה אף כאן שתים עשרה מסתברא מלחמי תודה הוה ליה למילף שכן הדיום שהתנדב חצאין לפיגול שלא בשבת ושלא בטומאה אדרבה מחביתי כ"ג ה"ל למילף שכן עשרון כלי הקדש ולבונה מצה ועצם הגשה ואישים והני נפישן הדיום מהדיום עדיף ליה רבי מאיר אומר כולן באות שתים עשרה יו מאי קסבר אי סבירא ליה דדבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בבנין אב יליף מחביתי דכהן גדול דהני נפישן אי סבירא ליה דדבר הלמד בגזירה שוה אינו חוזר ומלמד בבנין אב יליף מלחם הפנים הקדש מהקדש עדיף ליה: חוץ מלחמי תודה ונזירות שהן באות עשר עשר: לחמי תודה בהדיא כתיב בהו נזירות סדאמר מר שלמיו לרבות שלמי נזיר אמר רב מובי בר קיסנא יאמר שמואל לחמי יתודה שאפאן ארבע חלות יצא והא בעינן ארבעים למצוה והא בעי אפרושי תרומה מינייהו וכי תימא דמפריש מכל חדא "אחד אמר רחמנא שלא יטול פרום פראפרשינהו בלישה מיתיבי כל המנחות ישריבה במדת חלתן או שמיעם במדת חלתן כשרות חוץ מלחם הפנים וחביתי כ"ג ולחמי תודה ונזירות הוא

דמבור ברלחתר לעיל: יליף מלחם הפנים דהקדש ברלחתר לעיל: יליף מלחם הפנים דהקדש מהקדש עדיף לים. למילף לאפוקי לחמי חודה דקדשים קלים "ב]: כהדיא כחיב כהו. מפרש בפרק החודה (לקמן שש): שלמיו. על זכח חודת שלמיו לרכות מהקדש עדיף לים. למילף לאפוקי לחמי חודה דקדשים קלים "ב]: כהדיא כחיב כהו. מפרש בפרק החודה לעשרה קבין ירושלמיות "ג' ש) נמי מרביען שבאין עשר חלות כחודה: שאפאן ד' חלות. שהיה לו לעשרה הקביע ירושלמיות "ג' ש) נמי מרביען שבאין עשר חלות כחודה: שהיה לו לעשרה לכנים ולא עשה כי אם ד' אחד מכל מריע להחוד למו הפיש החודה החוד החודה החוד החודה מחוד החודה מחודה מחודה של החוד החודה החודה מו החודה הח שמו והא בשנה של אפרושי הרומה מיניהו. דכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה (היקרא זו זהן תרומה אמרינן לקמן ודף שוז דהיא אחת מרי? דמשיב והקריב ממנו אחד מנו לקד מון שהן עיסה ושוב עשה החלות שלימות דלא היו פרום: שריבה בחיים שלם, כגון שהיה מכל אחת של די חלות ועשה חלות גדולות שלא עשה מהן אלא או ז' או ח' או שמיעט שעשה י"ב חלות או י"ג חלות. ע"א שריבה היינו שהוסיף במנון החלות כגון שעשה י"ב: חזן מלחם הפנים וחביםון ולחמי חודה. שאם מיעט או ריבה במדת חלתן פסולות וקשיא לשמואל דאמר לחמי חודה שאפאן וכר: הוא. שמואל:

כגון שעשה ""ב: חוץ מנחם הפנים וחביתין ונחמי חודה. שאם מיעט או ריבה במדח חלתן פסולות וקשיא לשמואל דאמר לחמי חודה שאפאן וכו': פוא. שמואל:

בחבר "שיפה. מתשפשף החיטין בין ידיו שתהא טחה קליפה להשיר או הבלק כדי שיהא לאה: בעיעה. בועט בעובי אנרוף כדרך הגבלים או בעובי פס ידו
הסתוך לרוע. לישוא אחרינא בעיטה ברגל: בב" שף אחם בועט שהים שף שחים ובועט שלש. הכי עביד כחרך דאיכא לשלט שיפוח חמש בעיטות ומוא ח"ד. שיפה דמתני היכי חשיב דרך בחלף להולד וולהכי חשיב להולה והבלה חד: מ"ש. דבבלק ואל
בחיטין: בחבר" כל המנחום באום עשר. חלות. ומנחת סולת נמי אע"ג דקודם אפייה נקמלת אפילו הכי עשר חלות קא עבדי ליה. בנזיר כתיב ש) (לחם) וסל מלות
בחיטין: בחבר" כל המנחום באום עשר. חלות. ומנחת סולת נמי אע"ג דקודם אפייה נקמלת אפילו הכי עשר חלות קא עבדי ליה. בנזיר כתיב ש) (לחם) וסל מלות
מלות בב"ל חוקה חוקה. מק עולם להי כליל תקטר 6 כי קדש קדשים הוא לו מאשי הי שת שלם א': ממר. שאר מנחות: מלחמי חודה: ואין דוחין שבתן דלא קרבו לבור הוא: אי סבירא ליה מעשר האף לחוף מודה בהדיא מכיב בהו. עשר
במי החודה שי שוסוד. מהיהן נדבה אבל לחם הפנים חודה: ואין דוחין שבתן דשלה לחלת בתרותת משר תרותה של מה להלן אחד מעשרה אף בלו מחדה מרשל המודה לעשרת קבין ירושלמיות ולחלי לוג שמן ושיהיו באום שלא יכול ברותה שלה מתלה ואחד מחלה שושה הדם לו היה והמשב שלשי נויר. (למין) [למידת] למר שולה בלו הדוד המוד שלה שלה מולה ששה היא חלות או היה והמשב מרום. שלה יול בעול הם ביו הפריב מון מרום שלה יעול המוך שלה יול מול בעלים: אחד המלה. החריב ממום אחד מכל קרבן ואחד שלם משת שלא יטול פרום: שריבה במדם החלות או היב חלות: אומר

"שיפה. שמשפשף בידו שמוליר ומבית בפיסת ידו עליהו: בעיטה. ברגבי שיפה. שמשפשף בידו שחוריך ותכים נשישם יזו שניין. בכש-שבועט בהן בגבות אלבעותיו באגרופו: בחיטין. כדי שישרו קליפתן: בכלק. בלישת הבצה שף ובועט: כאום עשר עשר. חלות או רקיקין: גב' שף אחת ובועט שחים שף שחים ובועט שלשה. נמלא דכי שף שלש פעמים בועט ה' פעמים ותו חוזר ועושה עד שגומר ש' פעמים שיפה ות"ק פעמים בעיטה:

בעי רבי ירמיה. הא דקתני שף אחת היינו ומביא בידו אמטויי ואתויי דמה שמוליך חשוב ז] חד שיפה: או דלמא. להולכה לחודה קרי חד שיפה וכן נמי להבאה לחודה חשיב (כ) שיפה ⁽¹⁾ כ"ש: **ר' יומי** אומר שיפה (ג) ובעיטה בבלק. ולא בחיטים: לחם הפנים בהדים כחיב ביה. י"ב חלות: אתי חוקה מלחם הפנים. דכתיב בלחם הפנים (ויקרא כד) (מאת בני ישראל) ע) חק עולם וכתיב בחביתין (שם ז) חק עולם להי מה להלן י"ב אף כאן (ד) י"ב: שאר מנחום דבאום עשר מנלן: מה להלן. בלחמי תודה ח] לכל מין עשר כדאמרינן בפירקין דלקמן (דף עז.): **שכן ימיד.** דלחמי חודה ושאר מנחות הן ^{ש]} קריבין ^{יו} קריבין ') אמו בנדבה יחיד שנחנדב דחרוייהו ותרוייהו טעונות שמן ותרוייהו נפסלות בלינה ותרוייהו לא דחו שבת ולא טומאה לאפוקי לחם הפנים שהן קרבן של לבור ואין באות בנדבה ואין טעונות שמן ואין נפסלות בלינה שהרי מניחם ח' ימים על השולחן ודוחה שבת וטומאה: שכן הקדש.
י] המנחות ולחם הפנים כי קדשי קדשים: מנחות טעונים לבונה והויין מלה תרוייהו: ועלם. באין בגלל עלמם מה שאין כן בלחמי חודה שאין טעונין לבונה ויש בהן חמץ ובאות בגלל ובח: ואכמי פריך ואי סבירא לן דדכר הלמד כג"ש. כגון חביתין בכינו אב ולכו שלמם הפנים דחור ומלמד בבנין אב ולאו בבנין אב הוא אלא במה מצינו דפלוגמא ל) במס' זבחים (דף נ:) אי חוזר ומלמד יא] מ) הואיל ויליף מלחם הפנים: לילף מחביחין מה. מלינו חביתין שהן י"ב חלות אף כל המנחות כו": שכן לחמי תודה ושאר מנחות הדיוט יכול להביאן ובאין נדבה ואין באין לחלאין ויש בהם משום פגול ואין דוחין לא שבת ולא טומאה וחביתין הן קרבן (ה) של כהן גדול ואין באין בנדבה וקריבה לחצאין מחליתה בבקר ומחליתה בערב ואין בהן פיגול לפי שאין להם מתירין ודוחין שבת וטומאה: שכן עשרון. לחביתין ושאר מנחות אין באות אלא עשרון לאפוקי לחמי תודה שיש בהם כמה עשרונים: כלי. חביתין ומנחות טעונות כלי (1) כ"ש. ע"ח כלי מקדשן ולחמי תודה שחיטת הזבח ן: הקדש. דחביתין ותנחות הויין קדשים: מנחות 0 וחביתין טעונים הגשה למובח ובאות לאישים על המובח מה שאין כן בלחמי חודה שאין טעונין הגשה ואין מהם לאישים: **הדיוט מהדיוט**. מנחות מתודה דתרוייהו מנחת הדיוט לאפוקי חביתין שהן קרבן כהן גדול: רבי מאיר אומר וכו'. דהיינו טעמא דאי סבירא ליה דבר הלמד כו' וטעמא משום הגך נפישן

 ל) [נדה קג. ב"ק קיט:],
 ב) [מוספתה פ"ח ה"ו וע"ש], ג) נ"ה שיפה בחיטין וע"ש], ג) נדה בבלק וכן משמע בפי' הרמב"ס, **ד**) זבחים נ:, כ) לקמן עת. וש"נ, ו) נדרים ים לקמן עת. וש"ה, ז) נדרים יב: [ע"ק לדה ו:], ז) [לקמן עו: וש"ר, מ) 5"ל שיפה חחת והס"ד. 5"ק, ש) 5"ל מחשי הי, י) כ"ל קרבעות. 5"ק, כ"ל ומרוייהו מיוונית לדונה ותרוייהו מולה קרצות. נייק, ש) כ"ל ותניויים טעונים לצונת ותרויים! והס"ד. ז'יק, ל) ז'יל ובעיל היא. ז'יק, מ) ז'יל אדיליף מלחמי חודה לילף מחבימין והד"א כו'. ז'יק, () ז''ל הגשה מנחות. ל"ק, ס) ל"ל מרבינן נמי כו'. ל"ק, ע) במדבר ו, פ) ויהרא ו. ל) שם כד. ה) להמו ע"ב, ר) ויקרא ז, ש) לקמן עו:, ה) במדבר יח, ה) ל"ל

הגהות הב"ח

(א) גמ' כל המנחות באות כו' חוץ מלחם כו' שתים עשרה: (3) רש"י ד"ה או דלמא וכו' שיפה הס"ד ותיבת כ"ם נמחה: (ג) ד"ה כ" יוסי וכו׳ שיפה בחיטין ובעיטה כל״ל וכן בגמרא: (ד) ד"ח אתי חוקה וכו' אף כאן י"ב הס"ד ואח"ב מ"ה כל המנחות כו' דבאות עשר המנחות כו' דבאות עשר עשר חלות או עשר רקיקין דבתודה כתיב בחדיא שלר מנחות לכלות עשר עשר מנלן: (ה) ד"ה שכן הדיוט וכו' קרבן בכהן גדול כצ"ל ותיבת של נמחק: "ה כלי וכו' כלי שרת (ו) ד"ה כני וכוי כני שוזגדכלי מקדשן כנ"ל ותיבתע"ל נמחק:

גליון הש"ם

גם' מה להלן עשר. ע' זנחים נע"א תוס' ד"ה אמר אמרה:

מוסף רש"י

שף. מגלל (זבחים יד:). אמטויי ואתויי חד. סולכס וסוכלס משיב מד לו דלמל למטויי משיב מד ולמויי מד דסוו למו מכי. (נדה מג.). לחמי תודה שאפאן ארבע חלות. עשר עשרונים של חמץ אפאן כולן בחלה אחת וג' עשרונות ושליש שבחלות מלה אפאן ימל לחת, וכן של רקיקין וכן של רפוכה (נדה ה). הא בעינן ארבעים. כמנחות בעינן ארבעים. בארבע חלות גדולות מכל מין . אחת ילא והא בעי אפרוש תרומה. מן חד וחד מכל מין אחד מעשרה (נדרים יב:). דמפריש מכל חדא דמפריש מכל חדא וחדא. מכל חלה מעט לכסן וחדא. מכל חלה מעט לכסן (נדה ב). אחד אמר רחמנא. וסקריצ מתנו חלה מכל קרבן וגו' ודכשינן במחות (דף עוב) שלח יטול פרוסה למרומת כסן (נשם). אחד מעשר לתרומה, ותשע הנותרים לבעלים מכל מין ומין אפה בחלה אחת (שם) דמכל מין ומין הפריש קודם אפייה לתרומה ואח"כ אפה לשירים דהשתח שחיל תרומה

ממש אין מנחת חוטא בכלל: ג) תיבות כל המנחות נמחק: ד) יחיד שתנרב: סן ואי סבירא לן כוי רא"ת [וכי נמי נילוף] מתודה הו"ל דבר הלמד בנו"ש שהרי תודה ילפינן לקמן בנו"ש מתרומת מעשר וי"ל דאין זה דבר הלמד בנו"ש דקרשים שהרי תרומת מעשר חולין הן [וכין] אמר" בפרק איזהו מקומן (דף ג נ"א): ו) חיבות מאי קסבר נמחק: ו) חשיב שיפה אחת: סן תודה עשר לכל מין: ע) הן קרבן יחיד שתנרב ותיבת קריבין נמחק: י) הקדש. דמנחות ולחם הפנים קדשי קדשים הם ולחם הפנים המוחר הר"א: ש) ומלמד אי לא הואיל: יצ) ירושלמית וכן נמי: